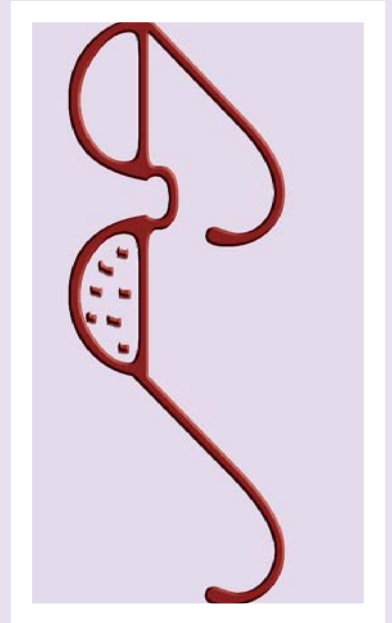

БАЛКОН

Премин, јули 2004

БАЛ

Тања Бишћуљану Плавшиќ

БАЛКОН

„Колку се могубројни делата Твои Господи...“

И овој ден е уште едно ново поглавје. Колку и да се нејасни почетоците. Ги заливаме корените. Залудно. Го будиме светот, за да пробие миризбата на нашата приказна. Попусто. Утро сиво како крај на светот, што можеби веќе се случил. Што би вредело да се понесе за спомен од Земјата? Шум на школка, светли облаци, мала птица, син кит? Минерали или планини? Семе или дрво? Детска броенка? Што би можело да му се спротивстави на машинизираниот наш живот, во вештачката околина и сеопштата презафатеност?

„Зашто Ти си ја создал мојата внатрешност
и ме прифати од мајчината утроба“

Балкон. Одбрано место - цеп во природниот поредок. Спружена врз стариот дрвен сандак на баба ми, низ густите олеандери ги набљудувам ѕвездите. Гледам угоре но и удолу. Целосно опкружена со сјајот и величественоста на небесата. Тоа драматично го поместува мојот ракурс... Станувам малечка, одвај забележлива. Точка од фотографиите на далечни галаксии и меѓузвездени облаци.

Се гледам себеси како избледена фотографија; замислена над светот што од ден на ден го наследувам. Ги пребројувам нештата од минатото - денови, мигови, асоцијации. Минатото сè уште смета со иднината, и сè уште ја нема денешната патина.

„Отвори ги очите мои, и ќе ги разберам
чудесата на Твојот закон“

Балконот е вонвременски џеп во времето. Стегнати, во строј нанижани бетонски конструкции, без испакнатини, каскади или разиграност за терасите. Во ваквите кубистички повоеени згради тие се само низа од затемнети, незастаклени отвори во сивилото. Ондавор се како влез во пештера, однатре се парче небо, засидано одозгора, бочно и делумно фронтално, што позасилено го насочува погледот. Особено ако балконот е последен во низата од последниот кат... Се добива изолирано, до половина засидано катче што пенетрира во небото. Вистински џеп во Вселената. Единствена можна релација со надворешниот свет, на оваа точка од земјината топка меѓу Источниот и Западниот блок. Меѓу Север и Југ...

Пред да започнеме реалноста да ја заменуваме со маркирања и знаци - ИМИТАЦИЈА НА ЖИВОТОТ. Филм што ќе стане основна описна единица за емоции. Пред да го откриеме Тарковски. Пред да го раскринкаме подмолното убиство на секоја симболика направено со тафтологијата на холивудските филмови...

„Се сетив за делата на Господа;
се сетив за Твоите први чудеса“

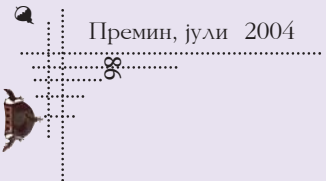
Изнајдов сопствен ПРИРОДЕН ПРИБОР за поттикнување восхит: калеидоскоп и мала скршена леќа со која со стравопочит ги истражував цветовите од кактусот на мајка ми. Беа дел од таинствените нешта што ме опкружуваа. Некои ги создавав сама, инспирирана од калеидоскопот. Закопував во земјата мали парчиња стакло и под нив - мониста и златца од чоколадо, измазнети меѓу две страници од книга...

Како излезна од страниците на некоја старинска книга баба ми, вдовица постојано во црно, се престорува во единствена врска со реалноста среде магијата на Балконот. Бдее над децата со само два збора: „Срамота е... Греота е...“. Не го толкува светот, и она што ѝ се случува. Не се ни обидува. Прифаќа, насочува, охрабрува и утешува. Ја прогласив за Личност од Балконот, заедно со куп други личности од книгите што имаа слична моќ - расејување светлина: детето што во градина бере портокали, предсмртниот отворен балкон на Лорка, Малиот Принц, Галебот Џонатан Ливингстон, Петар Пан. Меѓу Летачите залута и добро пополнетата сосетка која секоја моја тага ја лекуваше со ванилички. Другарка ми со смеа сунлива како виножито. Темниот баршун на Сачмо: "Wonderful world" ... Не е лесно да се биде Личност од Балконот. Но тоа е моќ поголема од силата на водата што ѝ го враќа животот на исушената земја. „Ако умрам, оставете го балконот отворен...“, пее Лорка.

„Нека е благословен Бог
Кој не ја отфрла молитвата моја“

Во каков свет живееме? Што знам... финансии, кризи, судири, хаос. До максимум исцрпена енергија, разнишани духовни темели. Случај и хаос. Семе случајно фрлено во неговото окружување гравитира и влече надолу... Р’ти во конфузен, застрашувачки свет.

Корењата му се многу поплитки од Небото и Земјата. Но попусто ги поттурнувам. Нема да исчезнат, бараат плевање. Избувнуваат од темната страна која ретко се гледа: омраза, алчност, гордост, страв, деструкција - сценарија што, упорно, си виреат во подрумот. Подрумски гласови! Деновие ги слушам во себе, и наоколу, повеќе одошто е потребно. Не знам... Можеби затоа ги повикувам светлините на Балконот. Светлоносните стакленца, ѕвезди, ликови и зборови. Молитвите на оние за коишто знам дека ме сакаат и се молат. Зрнца надеж коишто Господ ги вгнездил во нашите срца, со скришен сјај, како стакленцата од детството. Закопани богатства, што, мислам, би ги пронашла и денес, ако се вратам во пределите некогашни.

„Затоа ме услиши Господ,
го чу гласот на молењето мое“

Денес има многу повеќе личности од Балконот отколку порано. Знам неколку, а особено Еден. Неопходни му се на човекот, како дрворедите на човештвото. Кога моето поглавје ќе заврши, колку би сакала да можам да се свртам наназад без страв и срам, пред нозете на Господа, јас - онаа од Балконот.

„И ќе ви раскажам сè што направи
Он за душата моја.“

БАЛКОН

Премин, јули 2004

ОДМОР И СЕ

Туристички КРЕДИТ

- Износ до 100.000 денари
 - Отплата до 12 рати
 - Најниска каматна стапка
- Време е за одмор!**

Комерцијална
банка а.д. Скопје

Инфоцентар: 02 / 3 296 800

24 ЧАСА БАНКА

www.kb.com.mk